

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. N.
bytem X
zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně,
advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje,
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 6. 2019, č. j. KUZL-30345/2019, sp. zn. KUSP-30345/2019/DOP/Od,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 3. 2019,

č. j. MeUKM/027667/2019, sp. zn. MeUKM/040109/2018/22 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 20. 5. 2018 v 09:17 hod. na dálnici D 55, na 21,5 kilometru dálnice, ve směru jízdy na obec Kroměříž, při řízení osobního vozidla zn. Škoda Superb, RZ X, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 130 km/h, jel rychlostí nejméně 185 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 55 km/h. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), c), § 46 odst. 1 a § 47 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d), § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně uvedl, že žalovaný v rozporu se zákonem ignoroval žalobcem tvrzené odvolací důvody a řádně nezjistil skutečný stav věci.
5. Žalobce byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech takovým způsobem, mající za následek nezákonnost rozhodnutí. Dle žalobce došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný sice uvedl, že bylo ze strany žalobce navrženo provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku. V rozhodnutí je však uvedeno, že přestupek byl spáchán na D 55, na 21,5 km, tento popis se jeví jako nedostačující a vzniká pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Vystává otázka, zda bylo místo spáchání přestupku řádně a přesně zajištěno již správním orgánem I. stupně. Žalobce považuje přesné určení místa spáchání přestupku za stěžejní i s ohledem na prokazování materiálního znaku spáchaného přestupku.
6. V rámci správního řízení dále nebyly žalobci prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, neboť takové tvrzení jde naprosto proti smyslu a chápání znaků přestupku. Formulace odvolacího správního orgánu ohledně materiálních znaků přestupku, že spatřuje

naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, stírá podle žalobce rozdíl mezi materiálním a formálním znakem přestupku.

7. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by dle žalobce muselo ze strany správních orgánů dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání. Přesné zjištění místa spáchání přestupku považuje žalobce za klíčové, když v místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Vzniká tedy pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, kdy naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou. Provoz musel dle žalobce odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Lze se domnívat, že i když žalobce přestupek spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním někoho ohrozil. Pro uznání vinným ze spáchání přestupku musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou znaků přestupkového jednání, formálního i materiálního.
8. Žalobce sice souhlasil s názorem, že dotčeným zájmem společnosti je dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jednáním žalobce. Nicméně k tomu je třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájem principiálně vyšší, než jen dodržení pravidel. K jakékoli takové situaci ovšem jednáním žalovaného nedošlo.
9. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
11. K námitce, že byl žalobce krácen na svých právech, že rozhodnutí je nezákonné, v příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu, že došlo k významnému porušení žalobcova práva na obhajobu, žalovaný uvádí, že z takového obecného tvrzení nelze dovodit, proti čemu žalobce brojí, v čem vidí nezákonnost rozhodnutí a jakých důkazních prostředků podle něj nebylo použito. Žalovaný má naopak za to, že správní řízení proběhlo zcela standardně a v souladu se zákonem, a že žalobce měl možnost se k věci vyjádřit, což prostřednictvím zástupce i udělal.
12. Ohledně dodatečného zajištění místa spáchání přestupku uvedl žalovaný, že správní orgán I. stupně se s návrhem žalobce na provedení místního šetření dostatečně pregnantně vypořádal a řádně odůvodnil, proč není nezbytné místní šetření za účelem přesného zjištění místa přestupku provádět, přičemž žalovaný se s tímto odůvodněním neprovedení tohoto důkazního návrhu zcela ztotožnil. O opomenutý důkaz se tedy nejedná.
13. Vlastní místo spáchání přestupku je v rozhodnutí o přestupku přesně lokalizováno na dálnici D 55 v km 21,5. Dálnice s tímto označením je v České republice jen jedna a

kilometrovník s označením 21,5 je na ní také jeden jediný. Místo přestupku je tak označeno přesně, jednoznačně a nezaměnitelně.

14. Námitka ohledně materiálního znaku přestupku, tedy že materiální znaky přestupku nebyly žalobci prokázány, tj. že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, již patří ke každé žalobě, kterou podává zástupce JUDr. Radek Bechyně. K tomu žalovaný uvádí, že pokud někdo jede po pozemní komunikaci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h, rychlostí nejméně 185 km/h, tedy rychlostí o 55 km/h vyšší než je rychlost dovolená, pak o naplnění materiálního znaku tohoto přestupku nemůže být sebemenších pochyb. S materiálním znakem přestupku se správní orgán I. stupně i žalovaný dostačujícím způsobem vypořádali ve svých rozhodnutích, žalovaný se na příslušnou argumentaci v plné míře odkazuje.
15. Žalovaný uzavřel, že vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci, rozhodnutí o přestupku bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobce byl uznán vinným z přestupku oprávněně. Žalobní námitky jsou směsí účelových a vágních tvrzení, jejichž smyslem je zahlcení jak správních orgánů, tak i soudů, a to z důvodů, které žalovanému nejsou známy. Nejde o žádnou obranu před alespoň subjektivně pocítovaným nezákonným zásahem správních orgánů do subjektivních veřejných práv žalobce, ale o bezobsažnou slovní ekvilibristiku, takže žalovaný nepochopil, proč žalobce žalobu vlastně podal (zřejmě pouze proto, že to právní řád umožňuje).
16. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Rozhodnutím Městského úřadu Kroměříž ze dne 28. 3. 2019, č. j. MeUKM/027667/2019, sp. zn. MeUKM/040109/2018/22, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. silničního zákona, který spáchal tím, že dne 20. 5. 2018 v 09:17 hod. na dálnici D 55, na 21,5 kilometru, ve směru jízdy na obec Kroměříž, při řízení osobního vozidla zn. Škoda Superb, RZ X, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 130 km/h, jel rychlostí nejméně 185 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 55 km/h.

Ověřeným silničním laserovým rychloměrem typu LaserCam 4, výr. č. LE 0466 mu byla při řízení motorového vozidla změřena rychlost jízdy 191 km/h, což po odečtu odchylky na měřicí přístroj v rozmezí $\pm 3\%$, tedy v rozmezí ± 6 km/h znamená, že žalobci byla naměřena skutečná nejvyšší rychlost jízdy 185 km/h, čímž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti minimálně o 55 km/h. Na místě kontroly bylo sepsáno oznámení přestupku, které žalobce podepsal. Součástí spisového materiálu je záznam o přestupku, kde se nachází snímky ze silničního laserového rychloměru, přičemž ze snímku č. 1979 je zřejmé, že se při měření jednalo o vozidlo tov. zn. Škoda Superb, RZ X, které se dne 20. 5. 2018 v 09:17 hod. na dálnici D 55, na 21,5 km dálnice směrem na Kroměříž, pohybovalo rychlostí 191 km/h. Z ověřovacího listu vyplývá, že rychloměr je ověřen k měření rychlosti, s platností ověření do 26. 11. 2018. Z úředního záznamu z provedené kontroly dále vyplývá, že hlídka Policie ČR prováděla dne 20. 5. 2018 na dálnici D 55 kontrolu nad bezpečností silničního provozu, po naměření rychlosti jízdy vozidla tov. zn. Škoda Superb, RZ X, se hlídka za vozidlem rozjela, vozidlo se podařilo zastavit na 28. kilometru dálnice, na sjezdu na obec Hulín. Žalobce byl po předložení dokladů ztotožněn policejní hlídkou.

21. Žalobce předně namítal, že nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění a objasnění skutkového stavu věci. K této námitce krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
22. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

23. Jak dále vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp.zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“
24. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, podle kterého „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“
25. Krajský soud má tedy v posuzovaném případě za to, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu věci, když vycházely z důkazů založených ve správním spise, které byly ke zjištění skutečného stavu věci dostatečné. Žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval podklady pro rozhodnutí o přestupku (tj. výše označené oznámení přestupku na místě kontroly, záznam o přestupku se snímky ze silničního laserového rychloměru, ověřovací list a úřední záznam z provedené kontroly), správní orgány tedy tyto podklady správně považovaly za dostatečné pro zjištění skutkového stavu.
26. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v řešeném případě nenastala. Správní orgány se s návrhy žalobce, jakož i jeho jednotlivými námitkami, ve svých rozhodnutích obsáhle zabývaly a jasné a dostatečně zdůvodnily, proč jim nepřisvědčily. Krajský soud tedy nemohl souhlasit s tvrzením žalobce, že se žalovaný ignoroval odvolací důvody, které žalobce uváděl, když soud v obsahu správních rozhodnutí shledal opak.

27. Správní orgány se rovněž vypořádaly s návrhem žalobce na provedení dalšího důkazu, a to výsledku zasahujících policistů, neboť takový důkaz považovaly za nadbytečný, když skutkový stav byl již spolehlivě zjištěn a prokázán jiným způsobem. K žalobcem navrhovanému místnímu šetření, které by mělo napomoci k přesnému určení místa spáchání přestupku, soud dále uvádí, že i tento důkaz by byl nadbytečný, když místo spáchání přestupku je zřejmé již z výše uvedených důkazů. Relevantní v daném případě je, že se žalobce nacházel na dálnici D 55 na 21,5 km, v místě, kde nejvyšší dovolená rychlost je 130 km/h, jak vyplývá z předložené fotodokumentace měření rychlosti. Konkrétnější specifikace místa spáchání přestupku není nutná, byť žalobce poukazuje, že přesné místo spáchání přestupku je relevantní pro posouzení materiálních znaků přestupku.
28. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány.
29. Pokud se týká námítky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích.
30. Podle ustanovení § 18 odst. 3 silničního zákona *řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg, vozidla základní složky integrovaného záchranného systému a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.*
31. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.*
32. Stanovením rychlostních limitů vyjadřuje zákonodárce zájem na ochraně chráněných zájmů, když i nepřilíš velké porušení rychlostního limitu může potenciálně ohrožovat tyto chráněné zájmy. Určením konkrétních skutkových podstat a odstupňování jednotlivých porušení nejvyšší dovolené rychlosti vyjadřuje zákon závažnost jednotlivých skutkových podstat.
33. V posuzovaném případě byl zájem společnosti ohrožen jednáním žalobce, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, aniž by muselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce značně překročil zákonem dovolenou maximální rychlost, kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Společenská škodlivost

žalobcova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích tím, že nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h značně překročil, a to minimálně o 55 km/h. Překračování dovolených maximálních rychlostních limitů je totiž samo o sobě potenciálně způsobitelné ohrožit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Není ani podstatné, zda ke spáchání přestupku došlo na rovném přehledném úseku dálnice či za jiných okolností, nebylo tedy ani nutné provádět žádné místní šetření, jak uváděl žalobce. Každé překročení maximální dovolené rychlosti je nutné považovat za společensky škodlivé, potenciálně ohrožující, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

34. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
35. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
37. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

